

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: T. Q. H.
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, sídlem Na
Pankráci 1618/30, Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č.j. OAM-13766-29/DP-2024,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 23. 10. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č.j. OAM-13766-29/DP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití

rodiny na území a povolení k dlouhodobému pobytu mu dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) nebylo uděleno, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný se jednak nedostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům a založenými listinami a současně je rozhodnutí i nepřiměřeně ohledně dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, respektive tento dopad nebyl dostatečně zkoumán.
3. Žalobce konstatoval, že podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za manželkou, kromě trestní zachovalosti splnil všechny podmínky pro vyhovění žádosti. Žádost podal žalovanému na území, kdy podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že si v průběhu řízení v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžádal žalobcův výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a zjistil, že v tomto výpise figuruje záznam o odsouzení žalobce pro trestný čin. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Praha - západ sp.zn. 1 T 78/2023 odsouzen za ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „*trestní zákoník*“) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona a za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 téhož zákona uložen trest k odnětí svobody ve výměře 6 (šesti) měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 (patnácti) měsíců. Dále byla žalobci podle § 82 odst. 3 ve spojení s § 48 odst. 4 písm. i) trestního zákoníku uložena povinnost ve zkušební době podmíněného odsouzení zaplatit škodu způsobenou trestnou činností. Dle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl žalobci uložen peněžitý trest stanovený ve 20 denních sazbách, přičemž jedna denní sazba činí 500 Kč, celkem 10 000 Kč. Peněžitý trest žalobce zaplatil, stejně tak nahradil zcela drobnou škodu na léčení a rozbitá rovnátka poškozeného. Na tomto základě pak žalovaný v zásadě bez dalšího dokazování vydal napadené rozhodnutí, kdy se omezil pouze na seznámení žalobce s podklady rozhodnutí a vydal napadené rozhodnutí.
4. Žalobce dále uvedl, že považuje napadené rozhodnutí na prvním místě za nepřiměřené ve vztahu k dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce v této souvislosti opětovně stejně jako v správním řízení dokládá a zdůrazňuje, že má na území České republiky veškeré rodinné i materiální zázemí, manželku D. T. V., nar. X., st. příslušnost X., jež dle CIS pobývá na území České republiky od roku 2016 na dlouhodobý pobyt formou zaměstnanecké karty, nyní s platností do 2. 4. 2025 a dále nezletilého společného syna T. A. H., nar. X., st. příslušnost X. Rovněž zde má oba rodiče i veškeré ekonomické zázemí, kdy podniká s IČ: X. s hlavním předmětem podnikání maloobchod velkoobchod s provozovnou na adrese: V. n. V., přičemž žalobce je i spoluvlastníkem této nemovitosti spolu s rodiči a strýcem.
5. Pokud se týká trestné činnosti žalobce, jednalo se dle žalobce o zcela jednorázový excés z jinak řádného způsobu života, kdy se nechal vyprovokovat k neadekvátní reakci ze strany

bývalého brigádníka, který kradl v jejich obchodě, napadl ho a velice lehce ho zranil. Byl mu také v této souvislosti uložen zcela minimální trest na samé spodní hranici trestní sazby. Žalobce rozhodně není žádným nebezpečím či ohrožením pro veřejný pořádek České republiky, za trestnou činnost se omluvil, vyjádřil nad ní lítost.

6. Žalobce dále uvedl, že vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, ve kterém [Nejvyšší správní soud] uzavřel, že namítaná nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince musí být v rozhodnutí vypořádána přesto, že aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou podmínku nestanoví, neboť tato povinnost je založena článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vždy je třeba zjistit a hodnotit nejlepší zájem (nejen) dítěte s odkazem na článek 3 Úmluvy o právech dítěte. Nejvyšší správní soud navázal na své starší judikáty, konkrétně na svůj dřívější názor uvedený v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, že § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť citované ustanovení tuto podmínku neobsahuje. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – „*Přiměřenost*“ – přitom platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
7. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, sp.zn. 10 Azs 234/2023, především na body 15 až 17 odůvodnění, kdy Nejvyšší správní soud v případě obdobném jako je žalobcův případ (stěžovatel byl odsouzen za trestnou činnost v dopravě k trestu při samé dolní hranici trestní sazby, měl na území kompletní rodinné zázemí – manželku a 2 dcery) dospěl k následujícím závěrům:

„[15] K tomu, aby bylo možno zájem nezletilého dítěte učinit jedním z kritérií při rozhodování o pobytovém statusu jeho rodiče, je potřeba tento zájem nejprve vymezit. Je tedy nutné o dítěti získat informace, jinak řečeno, ve vztahu k němu dostatečně zjistit skutkový stav. A to i tehdy, zůstávají-li tvrzení rodiče-cizince jenom v obecné rovině (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39, body 35 a 36). Základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech cizince a druhého rodiče nezletilých dětí (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 Azs 343/2019-37, body 26 až 28; výše citovaný rozsudek 4 Azs 171/2019, bod 22). Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvažít lze (mimo jiné s ohledem na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte) i citlivě vedený výslech nezletilých dětí (5 Azs 33/2022, bod 41).

[16] Stěžovatel ministerstvu a krajskému soudu sdělil, že má na území ČR veškeré rodinné a materiální zázemí, uvedl identifikační údaje své manželky a dvou dcer a (v žalobě) připojil informaci, že starší dcera v ČR navštěvuje základní školu. Z cizineckého informačního systému bylo dále zřejmé, že manželka i dcery se stěžovatelem sdílejí domácnost a že za stěžovatelem do ČR přicestovaly (nikoli společně) několik let poté, co se zde usadil. Ministerstvo se ve svém rozhodnutí nejlepším zájmem stěžovatelových nezletilých dcer výslovně nezabývalo. Na základě právě uvedených kusých informací zhodnotilo, že dcery jsou v ČR krátce, tedy mohou odcestovat se stěžovatelem zpět do domovského státu, případně mohou setrvat v ČR se svou matkou. Krajský soud vyšel z předpokladu (ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatelových dětí ovšem

neověřenému), že zájmem dětí je, aby byly vychovávány oběma rodiči. Zdůraznil však, že společné soužití stěžovatele a jeho dcer může být zajištěno i navzdory zrušení zaměstnanecké karty, a to díky vízu za účelem strpení.

[17] NSS nemůže hodnotit, zda ministerstvo a krajský soud správně poměřily zájem stěžovatelových nezletilých dcer s konkurujícími zájmy (především zájmem na udržení veřejného pořádku v ČR ukončením pobytu trestaných cizinců a stěžovatelovým vlastním zájmem na setrvání s jeho rodinou). Podklady pro samo vymezení nejlepšího zájmu dětí totiž nejsou dostatečné. Ve správním řízení nebylo zjištěno, jaký mají nezletilé se stěžovatelem vztah a do jaké míry jsou na něm (citově, finančně, z hlediska péče atp.) závislé. Nebylo tedy na základě čeho posoudit, zda je v zájmu nezletilých, aby si zachovaly osobní kontakt se stěžovatelem, a nebylo možné ani zhodnotit, zda tak fakticky mohou učinit v ČR, či v domovském státě. Je pravda, jak zdůrazňoval krajský soud, že zákon ministerstvu neukládá, aby provedlo stěžovatelův účastnický výsledek. Šlo-li ovšem o zájem nezletilých dcer žijících se stěžovatelem v ČR, ministerstvo stěžovatele vyslechnout mělo (s ohledem na shora shrnutou judikaturu), případně si (i) jinak mělo zjistit dostatek informací k tomu, aby bylo schopno vymezit zájem nezletilých dětí. Ani jedno neučinilo, jen (neodůvodněně) předpokládalo, že je v zájmu dětí být se stěžovatelem, ale zvládnou i odloučení od něj.“

8. S odkazem na výše uvedené má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, kdy žalovaný se v rámci dokazování omezil výhradně na existenci žalobcova záznamu v rejstříku trestů, k rodinné situaci žalobce – byť na ni žalobce v rámci vyjádření k podkladům nejen odkazoval, ale tato vyplývá i z evidence cizinců týkající se jeho osoby – neprováděl žádné dokazování, a to zcela bez ohledu na skutečnost, že nezletilému synovi žalobce bylo v době vydání rozhodnutí 8 měsíců, přičemž synova matka a žalobcova manželka pobývá v České republice. Napadené rozhodnutí zcela jistě není v nejlepším zájmu nezletilého a je nepřiměřené ve vztahu k trestné činnosti, jíž se dopustil. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 10 Azs 234/2023 byl žalovaný povinen provést k dopadu do soukromého a rodinného života další dokazování, aby tento poměr mohl s ohledem jak na dikci § 174a [zákona o pobytu cizinců], tak aby vyhověl hledisku nejlepšího zájmu nezletilého s odkazy na články 1 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, poměřit.
9. Žalobci tedy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování žalovaný ke svým závěrům o přiměřenosti dospěl, má za to, že správní orgán důkazy navíc nehodnotil důsledně a ve vzájemné souvislosti, jak mu ukládá § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neprovedl s žalobcem účastnický výsledek podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezjišťoval, zda je v možnostech rodiny realizovat rodinný a soukromý život ve Vietnamu, a to s ohledem na pobyt jak manželky, tak obou rodičů a nezletilého syna na území České republiky. Žalobce tuto argumentaci uplatňuje z toho důvodu, kdy by se jednalo o novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, podal tuto žádost podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako účel pobytu, který má v úmyslu plnit v budoucnu, bylo tedy povinností žalovaného se vypořádat s jeho dopadem do soukromého a rodinného života.
10. V neposlední řadě žalobce odkázal na pozměňovací návrh poslance Jana Hamáčka k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění [zákon] č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, sněmovní tisk č. 203, přičemž s odkazem na důvodovou zprávu

sněmovního tisku č. 203 týkající se novely zákona o pobytu cizinců k rozhodné právní úpravě týkající se jeho žádosti poznamenal, že jejím primárním účelem dle názvu bylo „*zrychlení ukončení pobytu cizince na území v případě bezpečnostních hrozeb a v případě řízení o správním vyhoštění*“, což není případ žalobce. Dle žalobce nemožnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání a tím přijít i o možnost jeho suspenzivního a devolutivního účinku je pro jeho osobu za dané skutkové situace nepřiměřené a nejednalo se ani o úmysl zákonodárce.

11. Dle žalobce žalovaný svým postupem zkrátil na právech a oprávněných zájmech i žalobcova syna a manželku, přičemž dle § 27 odst. 2 správního řádu platí, že účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Žalovaný však manželku ani syna žalobce za účastníky řízení neustanovil, kdy zcela evidentně zrušením pobytového oprávnění otce a manžela dojde k zásahu do jejich práv a povinností. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
12. Na tomto základě má žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, současně pak i za nepřiměřené ve vztahu k jeho dopadu do soukromého a rodinného života především manželky a nezletilého syna.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že si v průběhu řízení o žádosti v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžádal žalobcův výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a zjistil, že v tomto výpise figuruje záznam o odsouzení žalobce pro trestný čin. Žalobce byl uznán vinným úmyslným trestným činem ublížení na zdraví a výtržnictví, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců a tento trest mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců do 25. 9. 2025. Dále mu byl uložen peněžitý trest. Žalobce spolu s dalšími dvěma cizinci bezdůvodně napadnul cizince z Ukrajiny, který dle rozsudku trestního soudu tento útok nijak nevyprovokoval.
14. Z Informačního systému cizinců (dále jen „CIS“) žalovaný zjistil, že žalobce má na území České republiky manželku, paní D. T. V., nar. X., která zde pobývá na základě zaměstnanecké karty platné do 2. 4. 2025. Dále zde pobývá nezl. syn žalobce T. A. H., nar. X., a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností do 11. 1. 2026, a žalobcovy rodiče. Lze tedy shrnout, že všichni členové rodiny žalobce mají vlastní samostatné pobytové oprávnění nezávislé na pobytovém oprávnění žalobce. Výjimkou je sice nezletilý syn žalobce, ovšem tento může své pobytové oprávnění odvíjet od své matky a není v tomto směru vázán přímo na žalobce.
15. K žalobnímu tvrzení, že napadené rozhodnutí je zásahem do žalobcova soukromého a rod. života, neboť na území se nachází jeho manželka a nezl. dítě, žalovaný uvedl, že žádný dopad do soukromého a rod. života napadené rozhodnutí v současnosti nemá, neboť žalobce má povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 11. 1. 2026.
16. V reakci na další argumentaci žalobce žalovaný zopakoval, že manželka žalobce na území pobývá na základě zaměstnanecké karty a je tedy plně nezávislá na svém manželovi a stejně tak jejich nezletilý syn může své povolení k dlouhodobému pobytu odvíjet od své matky. Pokud jde o nejbližší rodinu a ostatní příbuzné žalobce na území, tento nikdy netvrdil, že by zdravotní stav některého z nich byl takový, že by se stal závislý na jeho výhradní péči.

Žalovaný si je vědom situace, do které se díky jednání žalobce dostává a s ním i jeho manželka a dítě, ovšem na druhou stranu si žalovaný neodpustí na tomto místě konstatovat, že taková situace rodiny je jen jedním z mnoha hledisek, která by měla vyvážit veřejný zájem na tom, aby nebylo vydáváno nové povolení k pobytu cizinci, který se dopustil úmyslného trestného činu. Jde-li o žalobcovu ekonomickou činnost, pak žalobce v současnosti na území ČR pobývá oprávněně a může zde i podnikat, navíc zde má rodiče, kteří jsou ekonomicky aktivní. Prodejnu se smíšeným zbožím ve V. n. V. č.p. X. žalobce vlastní společně s dalšími 6 cizinci, kteří mohou prodejnu vést také sami.

17. Žalobce měl možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 16. 9. 2024 se zástupce žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu o seznámení uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří do 30 dnů. Až teprve dne 16. 10. 2024 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce, ve kterém neuvádí v podstatě nic jiného než v žalobě samotné, a sice že na území spáchal úmyslný trestný čin, jehož závažnost bagatelizuje, a že na území ČR žije společně s manželkou a nezl. dítětem, a připomíná tragickou událost, kdy jim zemřela nezl. dcera (ovšem tato dcera nebyla žalobcovým dítětem, nýbrž dcerou současné manželky, tato její dcera zemřela dne 28. 12. 2022, žalobce žil s jinou manželkou, a to sice s paní H. T. T., s kterou se ke dni 9. 4. 2024 rozvedl). Žalovaný tuto skutečnost nezpochybnil a vycházel z ní; vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobce tedy žalovaný neměl povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat. Žalobce vlastně neuvedl žádná specifika svého soužití s manželkou a nezletilým synem, a nebyl tedy důvod provádět v tomto směru jakékoliv dokazování. Žalovaný prostě vyšel z toho, že rodina žije tak jak uvádí společně. Navíc provedení výsledku žalobce či jeho manželky namítal až v žalobě samotné, aniž by tedy uvedl, jaká konkrétní skutečnost jím má být prokázána.
18. V této souvislosti žalovaný poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp.zn. 1 Azs 367/2018, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně.“. Dále (body 22 a 23 tohoto rozsudku): „Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem

předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc.“

19. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce také namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou nejlepšího zájmu dítěte. Předně by nejlepšího zájmu svých dětí měli dbát především rodiče dítěte. Jestliže žalobce v hájení nejlepšího zájmu svého nezletilého syna selhal a svou trestnou činem ohrozil své pobytové oprávnění a tím i společné soužití rodiny, pak stěžít může být úkolem žalovaného vytvářet žalobci podmínky pro nápravu tohoto stavu. S odkazem na kategorizaci právních řízení dopadajících na děti, kterou provedl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp.zn. IV. ÚS 950/19, žalovaný dovodil, že případ žalobce spadá až do 4 kategorie vymezené Ústavním soudem. Ústavní soud ve zmíněném nálezu uvedl: *„U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.“* Žalovaný doplnil, že v případě nejlepšího zájmu dítěte se jedná pouze o jeden z vícero zájmů, mezi kterými je třeba vyvažovat. Výsledkem těchto úvah pak byl závěr o tom, že převáží zájem na nepovolení žádosti žalobce o další dlouhodobý pobyt, tentokrát za účelem soužití rodiny. Více ke kategorizaci nejlepšího zájmu dítěte, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č.j. 4 Azs 18/2022-70, bod 48: *„Krajský soud v napadeném rozsudku správně určil, že v projednávaném případě má rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele pouze faktický dopad na jeho nezletilé děti, a souzená věc tak spadá do čtvrté (poslední) kategorie řízení, jak je vymezil Ústavní soud ve shora uvedeném nálezu. K této kategorii přitom Ústavní soud uvedl, že není zásadně povinností rozhodujícího orgánu k nejlepšímu zájmu dítěte přiblížit. S ohledem na specifickou povahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu rodiče nezletilého dítěte však přesto judikatura správních soudů zohlednění nejlepšího zájmu dítěte požaduje. Má však být brán pouze jako jedno z více hledisek, které je třeba při rozhodování zvážit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, či ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Azs 287/2022-34).“* Podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, bod [17]: *„Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě ČR. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46-47 a judikatura tam citovaná).“*
20. Žalovaný dále uvedl, že nezl. synovi žalobce je cca 9 měsíců a pohybuje se tak v úzkém rodinném kruhu svých rodičů, popřípadě prarodičů, má povolený dlouhodobý pobyt, nechodí logicky ještě ani do mateřské školky, jeho vazby na území jsou tedy zcela minimální. V daném případě bylo vedeno řízení o žádosti a bylo tedy plně na žalobci jako žadateli předkládat důkazy a návrhy na podporu svých tvrzení. Žalovaný tak vycházel ze všech jemu dostupných informací a další aktivita byla plně na straně žadatele. Žalovaný

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 211/2022-37, dle kterého „[j]udikatura tedy dlouhodobě setrává na názoru, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. Ad absurdum by si správní orgány byly schopny obstarat prakticky všechny doklady samy, a požadavky v zákoně by byly touto optikou redundantní (např. doklad prokazující bezdlužnost dotazem na finanční či celní úřady; doklad o cestovním zdravotním pojištění dotazem na zdravotní pojišťovny atd.) Zákon ovšem tyto povinnosti ukládá žadateli, ne správnímu orgánu. Doklady je pak nutné s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, k tomu dále srov. v tomto rozhodnutí další citovanou judikaturu). Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.“. Žalobce je sice na území ČR od července 2017, není ani nijak společenský či kulturně angažovaný, není členem žádných spolků či organizací, pohybuje (pohyboval) se pouze v rámci výkonu svého podnikání (prodejna smíšeného zboží), popřípadě v rámci úzké rodiny, nedokládá ani žádné širší vazby na ostatní obyvatele ČR, např. že by zde měl přátele či další příbuzné. Vzhledem k jeho trestní minulosti se dá konstatovat, že míra jeho integrace do společnosti nebyla dosud příliš úspěšná.

21. Jde-li o další žalobní námitku, že žalovaný neposoudil řádně závažnost narušení veřejného pořádku, žalovaný konstatoval, že důvodem zamítnutí žádosti není narušení veřejného pořádku, ale nesplnění podmínky trestní zachovalosti. V daném případě nemůže být pochyb o tom, že byl naplněn základní zákonný předpoklad pro zamítnutí žalobcovy žádosti z důvodu, že spáchal úmyslný trestný čin a jeho odsouzení není dosud zahazeno. Nicméně to neznamena, že žalobce v důsledku svého jednání nepředstavuje hrozbu veřejnému pořádku. V napadeném rozhodnutí je hned na několika místech hodnocena závažnost žalobcova jednání, které není pouze nedbalostním, ale úmyslným trestným činem. Žalobce napadnul jiného cizince a ublížil mu na zdraví a dopustil se výtržnictví. Žalobce navíc jednal takto společně s ostatními, tedy v přesile. Tedy bylo jasné, že žalobce a ostatní pachatelé chtějí poškozenému cizinci opravdu ublížit. Takové jednání podle žalovaného nesvědčí o respektu žalobce k právním předpisům, žalobce významně ohrozil zdraví další osoby. Navíc v té době šlo o nezletilou osobu. Jeho jednání tedy svědčí o jisté bezohlednosti ve vztahu k zájmům chráněným zákonem. Za daných okolností – tedy při hodnocení, že protiprávní jednání žalobce bylo relativně závažné a že rodinný život může žalobce dále realizovat i po zamítnutí žádosti, neboť má povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – tedy v posuzovaném případě bylo rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené a nejedná se o tak závažný zásah, jako by to bylo v případě zrušení trvalého pobytu, nebo dokonce správního či trestu vyhoštění.
22. Žalovaný je tedy toho názoru, že žalobou nebylo zpochybněno rozhodnutí, kterým zamítnul žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

IV.

Posouzení věci soudem

23. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém

případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
25. Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m)), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
26. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.
27. Podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.
28. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z tvrzení žalobce, žalobce podmínku trestní zachovalosti nesplňuje.
29. Je tedy nezbytné se s ohledem na žalobní námitky žalobce zabývat tím, zda důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, a to ve vztahu k namítaným dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života žalobce.
30. Předně je nezbytné uvést, že napadené rozhodnutí není možné považovat za nepřezkoumatelné. Je z něho zcela zřejmé, jakým způsobem se žalovaný s důsledky svého rozhodnutí vypořádal. Přitom se zabýval jak závažností spáchaného trestného činu, tak i tím, jaké důsledky rozhodnutí má či nemá pro rodinný a soukromý život žalobce.
31. Žalovaný se zabýval povahou trestného činu žalobce, kdy dospěl k závěru, že „*si správní orgán dovoluje poukázat na skutečnost, že zák. č. 40/2009 Sb. sice zmiňuje řadu závažnějších trestných činů s vyšší hranicí trestních sazeb, nicméně účastník řízení byl odsouzen za úmyslný trestný čin nikoli za nedbalostní, neboť se dopustil na místě veřejnosti přístupném výtržnosti zejména tím, že napadl jiného, tedy jednání pro společnost nebezpečné, které bezprostředně směřovalo jinému úmyslně ublížit na zdraví, čímž se dopustil přečinu ublížení na zdraví ve stádiu pokusu. V tomto ohledu je nesporné, že chování účastníka řízení má negativní dopad na veřejný pořádek a bezpečnost osob na území. Jednání, které ohrožuje zdraví a bezpečnost ostatních osob, je považováno za vysoce společensky nebezpečné. Trestný čin nebyl spáchán z nedbalosti, ale úmyslně, jak již bylo uvedeno. To znamená, že účastník řízení si byl vědom svého jednání a jeho důsledků a přesto se rozhodl porušit zákon. Tento faktor zvyšuje závažnost spáchaného činu a svědčí o nedostatku respektu nejen k právním normám na území České republiky, ale i ke společnosti jako takové.*“ Dále uvedl: „*V neposlední řadě se správní orgán zabýval i argumentací zmocněného zástupce ohledně uložení minimálního trestu pro žadatele. V tomto ohledu si správní orgán dovoluje upozornit, že se žadatel nedopustil pouhého*

bagatelního jednání, ale úmyslného trestného činu, jenž nebyl pravděpodobně dokonán jen proto, neboť byl žadatel vyrušen svědkyní. I když čin nebyl dokonán, jeho jednání směřovalo k ublížení na zdraví a mohlo vést k ohrožení života. Z rozsudku sp. zn. 1T 78/2023 nevyplývá, že by žadatel sám projevil snahu zastavit své jednání, což ukazuje, že pokud by žadatel nebyl vyrušen, čin by byl pravděpodobně dokonán a mohlo by to mít vážné následky. Správní orgán je toho názoru, že ačkoli k dokonání trestného činu nedošlo, nelze přehlédnout jeho závažnost a nebezpečnost pro společnost, neboť je v zájmu společnosti chránit život a zdraví.”

32. Žalovaný se zabýval i s tím, jak se napadené rozhodnutí projeví v právní sféře žalobce. Přitom dospěl k následujícím závěrům.
33. Zaprvé uvedl: „Je třeba uvést, že důsledkem tohoto rozhodnutí je nepřiznání práva na vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nicméně i po nabytí právní moci předmětného řízení, nebude účastník řízení nucen opustit Českou republiku, neboť dle Cizineckého informačního systému, dále jen „CIS“ (§ 158 zák. č. 326/1999 Sb.), žadatel dosud na území pobývá legálně na základě jeho dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle zák. č. 326/1999 Sb. s platností do 11.01.2026.”
34. Zadruhé uvedl: „Jak nezletilý syn T. A. H., tak i manželka paní D. T. V. jsou na žadateli pobytově nezávislí, kdy manželka žadatele disponuje zaměstnaneckou kartou, tudíž je i finančně nezávislá a jejich nezletilý syn je pobytově vázán na svou matku. Z uvedeného tedy vyplývá, že nepovolení předmětného pobytu nebude mít za důsledek změnu pobytového oprávnění manželky žadatele ani jejich syna a ve svém důsledku ani žadatele, neboť ten disponuje dlouhodobým pobytem za účelem podnikání – OSVČ. Shrňme-li, jaký dopad má toto rozhodnutí do života účastníka řízení, je třeba konstatovat, že neudělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny představuje vždy určitý zásah do života členů rodiny. Účastník řízení na území České republiky v současné době pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ, nicméně důsledkem tohoto rozhodnutí není ukončení jeho pobytového oprávnění na území České republiky, ale pouze nepřiznání práva na vydání nového povolení za účelem společného soužití rodiny. V tomto ohledu je třeba upozornit, že za dané situace dotčené rozhodnutí o nevydání nového povolení k dlouhodobému pobytu nepředstavuje žádný zásah do práva účastníka řízení na jeho soukromý a rodinný život, neboť jak již bylo uvedeno, žadatel disponuje stále platným pobytovým oprávněním na území České republiky. Žadatel se tak může soužívat na území se svojí rodinou i nadále, byť nikoli s pobytovým statutem dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Správní orgán učinil závěr, že toto rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života účastníka řízení.”
35. Žalobci tedy nic nebránilo v tom, aby správnost těchto závěrů zpochybnil. Jak však vyplývá ze žalobních námitek, žalobce nijak nerozporoval závěry žalovaného o tom, že jak žalobce, tak nezletilý syn a manželka pobývají na území České republiky základě jiných platných pobytových oprávnění, tedy, že napadené rozhodnutí nebude mít dopad do stávajících rodinných či jiných vazeb žalobce na území České republiky. Žalobce například netvrdil, že by jejich stávající pobytová oprávnění byla v blízké době jakkoli ohrožena. V žalobě se omezil pouze na popis svých vazeb na území České republiky.
36. Za této situace má soud za to, že žaloba není důvodná.
37. Z hlediska testu přiměřenosti, tedy hodnocení dopadů do rodinného či soukromého života, je rozhodující, že žalobce není v důsledku napadeného rozhodnutí nucen opustit

území České republiky, protože má jiný platný dlouhodobý pobyt (OSVČ) do roku 2026, manželka i nezletilé dítě mají své vlastní, na žalobci nezávislé pobytové oprávnění, a to dlouhodobé (zaměstnanecká karta u manželky, dítě pobytově vázáno na matku). Nedojde tedy k dotčení stávajících rodinných vazeb, rozdělení rodiny ani k jinému podstatnému omezení rodinného soužití, protože se otec (žadatel) stále může na území se svou rodinou fakticky zdržovat. To samé platí pro ostatní žalobcem tvrzené aktivity na území České republiky. Dopad do právní sféry žalobce tak spočívá v prostém faktu, že žalobci nebude vydáno pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny. Přitom rozdílná podoba pobytových statusů (rodinný vs. podnikatelský) sama o sobě neznámá neproporcionální zásah do žalobcova rodinného života, a to s ohledem na skutečnost, že reálně nebude muset území opustit a nebude oddělen od manželky ani dítěte. Konfrontuje-li se pak tato relativně malá újma ve vztahu k závažnosti spáchaného trestného činu, s jejíž hodnocením žalovaným se soud ztotožňuje, nelze dospět k závěru, že by převažovala. Důsledky neudělení dlouhodobého víza jsou tedy přiměřené důvodu pro jeho neudělení, tedy i dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

38. S ohledem na skutečnost, že nebyly nijak zpochybňovány žalobcem tvrzené vazby na území České republiky, nebylo nezbytné, aby žalovaný vyslychal žalobce, vedl jakékoli jiné dokazování či jednal s manželkou žalobce a jeho synem jako s účastníky řízení. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv ani odkaz žalobce na pozměňovací návrh poslance Jana Hamáčka, neboť žalovaný rozhodl v souladu s platnou právní úpravou.

V.

Rozhodnutí soudu

39. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

40. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

41. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. ledna 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce